

นิทานเวตาล เรื่องที่ ๘

นำเสนอเมื่อ : 27 ต.ค. 2551

นิทานเวตาล

เรื่องที่ ๘

เมื่อพระเจ้าวิกรมมัททัย
เสด็จถึงยังต้นหอโศกก็ทรงปีนขึ้นไปปลดเวตาลลงมาใส่ยาม
เวตาลหัวเราะเยาะเบาๆ ในลำคอ พลาญทูลว่า

"ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ หม่อมฉันมีความชื่นชมต่อฝ่าบาท เพราะทรงมีพระอุทสาหะพยายาม ไม่ทรงทอดเลยแม้แต่น้อย แต่พระองค์ก็ทรงพลังพลาญอยู่เป็นนิจ"

พระเจ้าวิกรมมัททัยทรงกริ้ว จึงยกพระหัตถ์จับผมเวตาลกระชากแรงจนหน้าหงาย แต่เวตาลก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เอ่ยปากเล่านิทานถวายต่อไป

ในเมืององคราษฎร์ มีกษัตริย์องค์หนึ่งพระนามว่า "พระยศเกตุ" มีพระสิริโฉมงามราวเทพบุตร จึงเป็นที่เพลินตาเพลินใจของนางๆ ทั้งหลาย ดังนั้น พระองค์จึงมีนางขางในจำนวนไม่น้อย และเพิ่มปริมาณขึ้นอยู่เรื่อยๆ

พระเจ้ายศเกตุ มีขมมนตรีคนสนิทคนหนึ่งชื่อ "ทีรณะทรรคิน" เป็นคนที่มีความสามารถ เฉลียวฉลาด เป็นที่ไว้วางพระทัยอย่างยิ่ง พระเจ้ายศเกตุจึงพระราชทานอำนาจใหญ่แลราชการบ้านเมืองแทน ส่วนพระองค์นั้นทรงปล่อยปละละเลย มิได้เอาพระทัยใส่ในกิจการดูแลบ้านเมือง ทรงสุขสำราญอยู่กับสาวสรรกำนัลนางและน้ำจันทน์

ครั้งทีรณะทรรคิน ได้รับมอบหมายเช่นนั้น ก็ได้ปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างด้วยความสุจริต โดยมีได้แสวงหาอำนาจ ลาภยศ เกียรติตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับพระราชทานแต่งตั้งแต่ประการใด แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิวายที่จะถูกครหานินทา

ทีรณะทรรคิน เมื่อได้รู้ถึงคำเล้าลือ อันไม่เป็นมงคลแก่ตนเองเช่นนั้น ก็เกิดความน้อยใจและเสียใจอันมาก เมื่อกลับไปถึงบ้าน จึงพูดแกนางเมฆาวดี ผู้เป็นภรรยาว่า

"น้องรัก พี่กลัวใจเหลือเกิน พระเจ้าอยู่หัวของเราเวลานี้ก็ทรงเสวยแต่น้ำจันทน์ มิทรงออกว่าราชการบ้านเมืองเลย ตัวพี่เองก็ได้กระทำหน้าที่อย่างสุจริต มิได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยแม้แต่น้อย แต่ในเวลาที่มีผู้คิดไปในทางผิดๆ จนเป็นที่เล้าลือกันไปทั่ว เป็นที่ไม่สบายใจแก่พี่เหลือเกิน พี่ควรจะทำเช่นไรดีเล่าน้องรัก"

นางเมฆาวดี ครั้นได้ยินสามีกล่าวเช่นนั้น นางจึงตอบว่า

"เพื่อเป็นการไปให้พ้นครหานินทาวัวร้าย สักกระยะหนึ่ง ท่านพี่จงทูลลาพระเจ้าอยู่หัวไปเสียดจากพระนคร โดยอ้างกับพระองค์ว่า

จะไปยังทำน้ำอันเป็นมณฑลสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เพื่ออาบน้ำชำระบาป เมื่อท่านพีได้ไปเสียแล้ว คนทั้งหลายก็จะเห็นความจริงเองว่าท่านพีมิได้มุ่งหมายที่จะหาอำนาจ คำเล้าลือก็จะหมดไปเอง และเมื่อท่านพีไม่อยู่ พระเจ้ายูหู่ก็ต้องทรงดูแลออกวาราชการบ้านเมืองด้วยพระองค์เอง เมื่อใดทรงวาราชการอย่างเหน็ดเหนื่อย ความหมกมุ่นในกามารมณ์ก็จำต้องลดน้อยถอยไป"

ทีระฆะทรรศิน ได้ฟังภรรยาพูดเช่นนั้นก็เห็นชอบด้วย ดังนั้นวันรุ่งขึ้น จึงเข้าเฝ้าพระยศเกตุแล้วทูลพระองค์ตามที่ภรรยากล่าวไว้

ครั้นพระเจ้ายศเกตุ ได้ทรงฟังเช่นนั้นก็ตรัสว่า

"ท่านทีระฆะทรรศิน ท่านอย่าจากพระนครไปเลย เมื่อท่านไปแล้วใครจะทำหน้าที่แทนท่านได้ การทำบุญท่านสามารถทำที่บ้านท่านก็ได้ ซึ่งจะเป็นผลบุญพาท่านไปสู่สวรรค์เหมือนกัน ไม่เห็นวาทองออกเดินทางเลย"

ทีระฆะทรรศิน ทูลตอบว่า

"ความบริสุทธิ์ อันเกิดจากการที่จะต้องใช้ทรัพย์นั้น คนทั่วไปก็ทำได้พระเจ้าคะ แต่การอาบน้ำที่ท่านบุญนั้น ให้ความบริสุทธิ์อันมิรู้เสื่อมคลาย พระองค์จึงทรงโปรดประทานอนุญาตให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิดพระเจ้าคะ"

พระเจ้ายศเกตุมิได้ทรงรับสั่งแต่ประการใด ปรากฏแต่พระอาการว่าไม่เต็มพระทัยที่จะให้ไป และยังมิทันได้ประทานอนุญาต เมื่อมีขุนนางประจำห้องเขามาทูลว่า ได้เวลาทรงนำแล้ว พระเจ้ายศเกตุก็ลุกจากพระที่นั่ง เสด็จเข้าห้องทรงไปทันที

ครั้นทีระฆะทรรศิน กลับถึงบ้านแล้ว ก็ได้ส่งเสียภรรยาให้อยู่ดูแลบ้านเรือน แล้วลอบออกเดินทางออกจากพระนครไป แม่แต่บ่าวไพร่ในเรือนก็ไม่มีใครรู้เลยแม่แต่น้อย ครั้นทีระฆะทรรศินได้ออกจากพระนครไปแล้ว ก็เที่ยวไปตามท่าน้ำต่างๆ จนเขาแควนปาดนทระ มีเมืองๆ หนึ่งตั้งอยู่ใกล้ฝั่งทะเล ทีระฆะทรรศินได้ไปแวะพักนอนที่นั่น

เผชิญได้มีพ่อค้าคนหนึ่งชื่อ "นิธิตตต์" ได้แลเห็นทีระฆะทรรศินนั่งพักนอนอยู่ด้วยอาการอ่อนเพลียเพราะความร้อนของแสงแดด ร่างกายก็เต็มไปด้วยฝุ่นที่เกาะตามทางเดิน นิธิตตต์เป็นพ่อค้าที่มีใจโอบอ้อมอารี ครั้นเห็นทีระฆะทรรศินมีอาการเช่นนั้น จึงเชิญให้ไปบ้านของตน

ทีระฆะทรรศิน ตอบตกลงและตามไปยังบ้านของนิธิตตต์ เมื่อไปถึงเจ้าของบ้านก็ต้อนรับเป็นอย่างดี นิธิตตต์ก็เอ่ยถามว่า

"ขอโทษเถิด อย่าหาว่าละลาบละลั้งเลย ข้าพเจ้ายังมีรู้ว่าท่านชื่อว่าอะไร แล้วมาแต่ไหน จะไปที่ไหนต่อละท่าน" ทีระฆะทรรศินได้ฟังก็ยิ้ม พลางตอบว่า

"ท่านผู้ใจบุญ ข้าพเจ้าเป็นพราหมณ์ชื่อ ทีระฆะทรรศิน มาจากเมือง องคราชภูร์ เทียบอาบน้ำตามท่านบุญต่างๆ แล้วท่านละ"

นิธิตตต์พ่อค้าเป็นคนชอบรับแขก เมื่อเห็นแขกมีลักษณะดีก็ยิ่งชอบใจ จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าชื่อ นิธิตตต์ กำลังจะไปค้าขายยังภูเขาที่มีชื่อว่า "สุวรรณทวีป" ท่านจงพักนอนอยู่ที่บ้านของข้าให้สบาย จนกว่าข้าจะกลับมา แล้วท่านคอยเดินทางต่อไปเถิด" ทีระฆะทรรศิน จึงตอบว่า

"ถ้าท่านเต็มใจให้ข้าพเจ้าเดินทางไปด้วย ข้าพเจ้าอยากไปยังสุวรรณทวีปกับท่าน" นิธิตตต์ยินดีย่อมให้ตามต้องการ ทีระฆะทรรศินก็พักอยู่ในเรือนนั้นอีกคืนหนึ่ง เมื่อรุ่งขึ้นนิธิตตต์ก็พาไปลงเรือ ซึ่งบรรทุกสินคามากมาย แล้วออกแล่นไปไปในทะเล

ครั้นไปถึงที่หมาย นิธิตตต์ก็ทำการค้าขายสินค้าตามธรรมเนียม

ขากลับก็ได้ซื้อสินค้าบรรทุกเรือจนเต็มลำ แล้วจึงออกจากเกาะแล่นเรือกลับมาตามทาง

ระหว่างทาง ที่ระฆะทรรคินออกมาต้อนรับลมอยู่บนท้ายเรือ ได้เห็นคลื่นลูกหนึ่งเกิดขึ้นในทะเล แล้วมีต้นกัลปพฤกษ์ผุดขึ้นมาจากน้ำ กิ่งก้านเป็นทองทั้งต้น มีอาสนะประดับด้วยแก้ว และบนอาสนะนั้นมีนางทิพย์นั่งเอนกึ่งอยู่ ที่ระฆะทรรคินมองตงตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง นางก็หยิบพิณขึ้นดีดและขับร้องด้วยสำเนียงอันไพเราะจับใจ

อันปวงกรรมทำไว้ในปางหลัง เป็นพืชยังปางนี้ให้มีผล

หวานพีชดี ผลดีมีแก่นทน

หวานพีชชั่วกลัวผลที่ข้นแค่นช

แล้วนางทิพย์ก็ค่อยๆ กลับจมหายลงไปใต้ทะเลดังเดิม ที่ระฆะทรรคินยืนตริ่กตรองอยู่เช่นนั้น ด้วยเพราะได้เห็นสิ่งประหลาด แต่นายทนายเรือและลูกเรือทั้งหลายกลับไม่เห็นเป็นสิ่งแปลกอะไร เพราะนางนั้นมักจะผุดขึ้นจากทะเลและทำกิจริยาเช่นนี้อยู่เสมอ จนคนเดินเรือทุกคนพากันชินตาเสียแล้ว

ครั้นเรือสินค้าของนิธิตัดต์ถึงท่าแล้ว ลูกเรือก็พากันทยอยขนสินค้าขึ้นบก แล้วนิธิตัดต์ก็พาที่ระฆะทรรคินกลับเรือนของตน แล้วจัดการต้อนรับดูแลเป็นอย่างดี ที่ระฆะทรรคินพักอยู่กับพ่อค้าได้สองวัน ก็ได้ลากลับยังบ้านเมืองของตน ต่างคนต่างอวยพรแสดงความอาลัยต่อกัน แล้วที่ระฆะทรรคินก็บายหนากลับยังเมืององคราษฎร์ทันที

ฝ่ายพระเจ้ายศเกตุทรงทราบว่า ที่ระฆะทรรคินได้เดินทางกลับมา ใกล้จะถึงพระนครแล้วก็ทรงดีพระทัย เสด็จออกไปรับด้วยพระองค์เอง ทรงแสดงความยินดีแล้วตรัสให้ที่ระฆะทรรคิน ซึ่งมีร่างกายชะมุกชะมอมเปราะเปื้อน ให้ตามเสด็จเข้าไปในวัง แล้วทรงรับสั่งว่า

"ท่านที่ระฆะทรรคิน เป็นเหตุใดท่านจึงกระทำการโหดร้าย ปราศจากความกรุณาต่อเราเพียงนี้ ท่านทั้งเราไปเราก็ได้รับความลำบากต่างๆ แล้วดูซิ ตัวท่านเองก็ได้รับความเดือดร้อน เพราะต้องทรมานร่างกาย เดินทางเตร็ดเตร่เร่รอน ท่านจงเล่าให้เราฟังซิว่าท่านเดินทางไปเมืองใดมาบ้าง และที่ผานมาในระหว่างทางเจอได้เห็นอะไรแปลกประหลาดไหม"

ที่ระฆะทรรคินได้ฟังรับสั่งถามดังนั้น ก็ทูลเล่าโดยตลอดนับแต่ออกจากพระนครไปเจอพอคางใจบุญ และเล่าถึงนางทิพย์กับต้นกัลปพฤกษ์ จนกลับมายังพระนคร

พระเจ้ายศเกตุ ครั้นได้ทรงฟังที่ระฆะทรรคินเล่าถึงนางทิพย์ ก็เกิดความรุ่มร้อนในพระทัย ใคร่อยากจะได้เห็นนางบ้าง จึงตรัสแก่ที่ระฆะทรรคินว่า

"เราจำเป็นต้องไปเห็นนางองค์นั้นให้ได้ เราจะออกเดินทางไปตามที่ท่านเล่ามา โดยเราจะปลอมตัวไปเพียงลู่ฟ้าง และท่านต้องคอยรักษาราชอาณาจักรบ้านเมืองแทนเราไว้ ความต้องการที่กล่าวมานี้ ท่านจะขัดขืนหรือคัดค้านมิได้เป็นอันขาด เมื่อกลับมาจากภารกิจนี้แล้วเราจะตั้งใจดูแลบ้านเมืองด้วยตัวเองเป็นอย่างดี"

เมื่อพระเจ้ายศเกตุทรงรับสั่งแก่ที่ระฆะทรรคินมุขมนตรี ของพระองค์อย่างเด็ดขาดแล้ว ก็ทรงตรัสให้ที่ระฆะทรรคินกลับไปบ้าน เพื่อนำความยินดีมาสูบุตรและภรรยา ซึ่งตั้งใจรอคอยการกลับมาของที่ระฆะทรรคิน

ครั้นวันรุ่งขึ้นเวลากลางคืน พระเจ้ายศเกตุก็ทรงปลอมองค์เป็นดาบสลอบออกจากพระนคร ไปลู่ฟ้างเพียงพระองค์เดียว ทรงพระดำเนินไปตามทางที่ที่ระฆะทรรคินได้ทูลไว้

ณ ท่าจอดเรือ ลักษณะที่ตัดพ่อค้าเรือสำเภา ได้แลเห็นพระดาบสมีลักษณะเหมือนองค์กษัตริย์ ดุมีสง่าราศีจึงเลี้ยงดูต้อนรับเป็นอย่างดี และเมื่อดาบสแปลงเอ่ยปากขออาศัยลงเรือไปด้วย ลักษณะที่ตัดจึงมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ไม่นานเรือก็ได้แล่นไปถึงกลางท้องทะเล พระเจ้ายศเกตุดำท้อดูพระเนตรเห็นต้นกัลปพฤกษ์ผุดขึ้นมาจากทะเล และมีนางทิพยหนึ่งอยู่บนกิ่งไม้ตามที่ที่ระชะทรรคนิดใหญ่ไว้อันจริง ๆ พระองค์ทรงเพ่งดูนางจนพระเนตรไม่กระพริบ แลวนางก็หยิบพินขึ้นมามีคิดและขับร้องคำกลอนอันแสนจะไพเราะ.... แลวนางก็กลับจมไปในทะเลดังเดิม

ฝ่ายพระเจ้ายศเกตุดำ เมื่อเห็นต้นกัลปพฤกษ์กำลังจะจมหายสู่ใต้น้ำทะเล พระองค์จึงกระโจนลงตามไปอย่างมิเกรงกลัวภัยอันตรายใดๆ ภายใตเบื้องกลางนั้น พระองค์ได้ทอดพระเนตรแลเห็นและเสด็จไปยังเมืองๆ หนึ่งซึ่งสวยงามนัก มีแสงระยิบระยับจากเรือนมณีประดับประดาด้วยของอันมีค่าต่างๆ มากมาย ภายใต้น้ำเมืองนั้นมีเรือนอยู่มากมายหลายเรือน แต่ก็ปราศจากคนอยู่ พระเจ้ายศเกตุดำทรงเห็นว่าเห็นคนหาตัวนางทิพย แต่ก็ยังไม่ทรงพบใครเลยแม้สักคนเดียว

ครั้นทรงดำเนินเที่ยวค้นหาต่อไปอีกครู่หนึ่ง ก็ทรงพบวังสูงใหญ่ประดับด้วยมณีงดงาม พระเจ้ายศเกตุดำจึงทรงเปิดประตูเสด็จเข้าไปทอดพระเนตรภายในวัง ทรงพบคนนอนอยู่บนเตียงคนหนึ่ง มีผาคคลุมตัวโดยตลอดร่าง พระองค์จึงเปิดผ้าขึ้นดูก็ทอดพระเนตรเห็นนางทิพยองค์ที่ปรารถนา

ฝ่ายนางทิพยนั้น เมื่อลืมตาขึ้นเห็นชายหนุ่มรูปงามไปยืนอยู่ที่ข้างที่บรรทมเช่นนั้น ก็รีบผุดลุกขึ้นด้วยความรวดเร็ว

"ท่านเป็นใคร และท่านมาที่นี่เพื่อประสงค์สิ่งใด ท่านคงไม่ใช่คนธรรมดาเป็นแน่ เพราะกายท่านมีเครื่องหมายอย่างกษัตริย์ ขอท่านจงชี้แจงแก่ข้าพเจ้าด้วย"

พระเจ้ายศเกตุดำ พลาถ์ตรัสอธิบายว่า

"เราเป็นกษัตริย์ครองเมืององคราษฎร์ นามว่า "ยศเกตุดำ" เราได้ยินคำจากเพื่อนที่เชื่อถือและไว้วางใจได้ เขาถึงความมั่งคั่งของนาง เราจึงปลอมตัวมา ขอนางจงบอกเราเถิดนางเป็นใครกันแน่" นางทิพยก็ทูลตอบว่า

"มีพระราชองค์หนึ่ง มีวาสนาเป็นใหญ่ในหมู่พวกวิญญูชนพะคะ และหม่อมฉันนั้นเป็นพระธิดาของพระราชบิดาพระองค์นั้น แต่พระราชบิดาของหม่อมฉันได้ไปเสียดจากเมืองนี้แล้วพะคะ ทิ้งหม่อมฉันไว้เพียงลำพังผู้เดียว หม่อมฉันต้องอยู่อย่างหวาดและหงอยเหงา ด้วยเหตุผลที่หม่อมฉันต้องคำสาปที่พระราชบิดากล่าวไว้ เพียงเพราะหม่อมฉันได้บูชาองค์พระศิวะเพลินไปตลอดทั้งวัน พระองค์จึงไม่ยอมเสวยพระกระยาหาร ตั้งพระทัยรอคอยหม่อมฉัน จนหิวมาก ก็เลยทรงพระพิโรธพะคะ

แต่อีกไม่กี่เวลานี้ หม่อมฉันก็จะได้พ้นคำสาปแล้ว และเมื่อถึงวันนั้นหม่อมฉันจะต้องรีบกลับไปหาพวกวิญญูชนโดยเร็วพะคะ"

เมื่อพระเจ้ายศเกตุดำได้ฟังดังนั้น ก็ทรงเร้าร้อนพระทัย จึงคิดวางอุบายที่จะพานางไปอยู่บนโลกมนุษย์ให้ได้ จึงทรงตรัสกับนางวิญญูชนว่า

"ถ้าพี่จำเป็นจะต้องพลัดพรากจากเจ้า ก็เพราะกรรมที่ทำไว้ เหลือที่ใครจะแก้ไขได้ แต่ขอให้เจ้าอยู่กับพี่สัก 7 วัน จากนั้นเจ้าจะไปเฝ้าพระราชบิดาก็ตามใจเจ้าปรารถนาเถิด สวณพี่ก็จะกลับคืนสู่พระนครของพี่ เมื่อเจ้าจะต้องจากไป"

พระเจ้ายศเกตุดำ ทรงวิงวอนร้องขอเช่นนี้ จนนางสงสาร ยอมทำตามพระประสงค์ และในระหว่างนั้นพระเจ้ายศเกตุดำก็ทรงตรัสถามนางทิพยถึงหนทางที่จะกลับคืนสู่โลกมนุษย์

นางจึงพาพระเจ้ายศเกตุดำไปที่ห้องๆ หนึ่ง

ซึ่งในห้องนั้นมีอ่างแก้วอันเป็นประตู่ที่จะพากลับไปยังโลกของมนุษย์ได้
ในเวลาที่น่างพิพย์กำลังชะงักหนาทึบให้ทอดพระเนตรอยู่นั้น พระองค์ก็ทอดพระศอกของนางแล้วพาโจนลงอ่างแก้วไป

ในทันใดนั้น ทั้งสองพระองค์ก็เสด็จผุดขึ้นในสระของพระราชอุทยาน เมือง อองคราษฎร์
คนเฝ้าอุทยานเห็นองค์พระเจ้ายูหัวเสด็จกลับมาก็ดีใจ รีบไปส่งข่าวบอกให้ ทิระฆะทรรคินรู้ทันที

ฝ่ายทิระฆะทรรคินนั้น เมื่อได้เห็นพระเจ้ายศเกตุทรงพานางพิพย์ตามเสด็จกลับมาด้วย
ก็อดแปลกใจไม่ได้ และรู้สึกในทันทีว่าเรื่องไม่ดีจะเกิดขึ้น

ส่วนนางพิพย์นั้น เมื่อได้มาถึงยังพระนครแล้ว ก็คิดจะเหาะกลับไปยังพวกของตนโดยเร็ว
แต่ครั้นจะเหาะก็เหาะไม่ขึ้น จึงแสดงอาการเศร้าโศกเสียใจจนพระเจ้ายศเกตุทรงสังเกตเห็น ก็ตรัสถามว่า

เป็นเพราะเหตุใดนางจึงเศร้าโศกเสียใจเช่นนี้"

นางพิพย์จึงทูลตอบว่า

"ก็เพราะหม่อมฉันอยู่กับเสด็จพี่นานเกินควร ไม่รีบกลับไปเข้าพวกวิทยากรด้วยกัน
ทำให้หม่อมฉันลืมนวิชาทั้งหมดพะคะ"

พระเจ้ายศเกตุได้ฟังดังนั้น ก็ทรงพระสรวลด้วยความดีพระทัย ทรงตรัสว่า

ครั้งนี้เราได้นางไว้เป็นที่แน่นอนแล้ว เพราะนางไม่มีวิชาที่จะหนีไปไหนได้"

ฝ่ายทิระฆะทรรคิน ก็เริ่มคิดตริตรอง นับตั้งแต่พระเจ้ายูหัวได้พานางพิพย์เสด็จกลับมาที่วังด้วย
ก็นอนคิดคำนึงต่อไปจนสิ้นลมหายใจในทันที

รุ่งเช้า มีผู้นำความไปกราบทูล พระเจ้ายศเกตุทรงเศร้าโศกเสียใจ
เพราะไม่มีใครที่จะอยู่ดูแลราชการบ้านเมืองได้ พระเจ้ายศเกตุจึงต้องทรงดูแลเองต่อมาด้วยความยากลำบาก
โดยมีนางพิพย์เป็นพระมเหสีสมพระประสงค

เวตาล หยุดเล่านิทานแล้วทูลถามพระเจ้าวิกรมมหาราชว่า

ทิระฆะทรรคิน นั้นสิ้นใจตายเพราะเหตุใด พะยะคะ"

คราวนี้พระเจ้าวิกรมมหาราช ทรงนิ่งไม่รับสั่งประการใด เวตาลจึงทูลซ้ำอีกว่า

"ฝ่าพระบาทคงจะคิดว่า ทิระฆะทรรคิน
เสียชีวิตเพราะไม่ได้นางพิพย์มาเป็นของตัวเองดอกละกระมัง พะยะคะ เพราะตัวได้เห็นนางก่อน
ถ้าไม่นำความมาเล่าถวายพระเจ้ายูหัว แล้วตัวเองพากเพียรเอง ก็อาจจะได้นางมาเป็นเมียอีกคน"

พระเจ้าวิกรมมหาราช ไม่โปรดความคิดของเวตาล ที่กล่าวหาทิระฆะทรรคิน ที่เป็นคนดี
จึงทรงตรัสตอบว่า

"อ้ายผีใจสกปรก ไม่ใช่อย่างที่เอ็งว่าเป็นอันขาด ทิระฆะทรรคินหาได้เป็นคนชนิดนั้นไม่
เหตุที่ทำให้ทิระฆะทรรคินเสียชีวิตมากจนตาย เพราะเขาคิดว่า "แม่แต่มนุษย์ที่เป็นหญิงธรรมดา
พระเจ้ายศเกตุยังคุมหลุมหลั่งละทิ้งราชการบ้านเมืองเสียแล้ว
ต่อเมื่อพระองค์ได้นางพิพย์นางสวรรค์ที่งดงามกว่ามาเช่นนี้ ต่อไปบ้านเมืองจะเป็นอย่างไรเล่า"
ทิระฆะทรรคินเองก็เหนื่อยมาจนกระทั่งต้องออกอุบายออกไปท่องเที่ยว ครั้นพอลกลับมาหวังจะให้พระองค์ขึ้น
การกลับตรงข้ามกัน ทิระฆะทรรคินจึงตายด้วยความเศร้าใจต่างหาก อ้ายผีโง"

เวตาล หัวเราะ แล้วทูลว่า

"ถ้าพระองค์จะทรงกลับไปที่ดินนอศอก อีกหลายเที่ยวละก็
อย่าทรงเศร้าโศกจนสิ้นพระชนม์เร็วนักละ พะยะคะ หม่อมฉันขอทูลลา ฮะ ฮะ ฮะ"

เวตาลทูลเพียงเท่านั้น แล้วก็หลุดลอยออกไปจากยามตามเดิม.